

РЕШЕНИЕ

№ 4107

гр. София, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9264** по описа за **2021** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена жалба от В. Л. Ш., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед № РД-01-748/02.09.2021 г. на министъра на здравеопазването, с която са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Р. България, считано от 07.09.2021 г. до 31.10.2021 г., в частта по т. 23, предвиждаща изключения от въведените с т.1, 3, 7, 8, 9, 12 и 13 мерки.

В жалбата са изложени подробни съображения за основателността ѝ и за незаконосъобразност на акта, в оспорената част. Счита, че със заповедта се въвеждат дискриминационни условия и ограничения на основни права на гражданите, като право на труд и свободен достъп до редица обществени обекти. Счита със заповедта се въвеждат стимули за собствениците на заведения да не наемат лица без ваксина, както и да осъществяват натиск върху наетите неваксинирани служители. А същевременно се не предвиждат изключения за лица, които по медицински причини не са ваксинирани. Посочва, че заповедта не предвижда осигуряването на средства за тестове, но пък предвижда отнемането на право на труд и свободен достъп до засегнатите обекти. По този начин се нарушава разпоредбата на чл. 63, ал.9 ЗЗ. Нарушен е и З., тъй като се въвеждат пречки за свободната конкуренция в страната. Държавата не е създала необходимите условия за изпълнение на заповедта, превръщайки я в инструмент за репресии срещу част от българските граждани. Счита,

че ефикасността и безопасността на ваксините на този етап не е потвърден от Европейската агенция по лекарствата и съществува сериозна опасност от тежки странични ефекти. Оспорената точка е и нецелесъобразна, тъй като ваксинираните лица могат също да се разболяват, а и да разпространяват вируса. Противоепидемичните мерки могат да се прилагат от всички лица, независимо от постинфекциозен или постваксинационен имунитет. Счита, че въведените мерки следва да се прилагат за всички лица, тъй като ваксините срещу Ковид 19 нямат обществена функция, доколкото те не предпазват от разпространение на вируса. Моли за отмяна на заповедта, в оспорената ѝ част. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание се явява лично и поддържа жалбата, моли за отмяна на заповедта.

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за незаконосъобразност на оспорената заповед. Счита, че със заповедта е нарушен принципа на чл. 5 ЗЗД в частта за подбуждане към дискриминация. С поставените в т. 23 от заповедта условия, министърът реално стимулира, подбужда и оправомощава съответните ръководители на обекти да предприемат дискриминационни действия. Нарушен е и чл. 13 от ЗЗД, тъй като се създава възможност работодателят да не може да осигури еднакви условия на труд на служителите. Също така, при задължителен тест на ковид, в случай на отказ за ваксиниране, служителите следва да правят разходи за собствена сметка. Заповедта противоречи на медицинската логика и разделя хората. Противоречи и на целта на чл. 63 ЗЗ. Излага съображения за нарушение и на конституция на Р. България. Моли за отмяната на заповедта.

Отвeтникът по делото – министърът на здравеопазването е взел становище за неоснователност на заповедта, тъй като същата е издадена по предвидения за това ред, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите. Моли за отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание, не се представлява.

Представителят на СГП взема становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на заповедта.

Административен съд София-град, в настоящия тричленен съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД-01-748/02.09.2021 г. на Министъра на здравеопазването на основание чл. 61, ал. 2, чл. 63, ал. 4 и ал. 11 и чл. 63в от Закона за здравето и чл. 73 от АПК и във връзка с Решение № 629 на Министерски съвет от 26.08.2021 г., са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 07.09.2021 г. до 31.10.2021 г., като министрите, съгласно функционалната си компетентност са задължени да дадат указания, след съгласуване с Министъра на здравеопазването, за прилагане на въведените с тази заповед мерки в контролираните от тях сфери и да създадат организация за изпълнението им.

С решение № 629/26.08.2021 г. на МС се удължава обявената извънредна епидемична обстановка на територията на Р. България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 за периода 01.09.2021 г. – 30.11.2021 г.

Заповедта е издадена на основание доклад изх. № 75-01-53/30.08.2021 г. на главния държавен здравен инспектор, с който са предложени мерки, които да бъдат

предприети с цел ограничаване разпространението на вируса.

С т. 23 от заповедта е предвидено, че въведените противоепидемични мерки по т.1, 3, 7, 8, 9, 12 и 13, ограничаващи възможността за използване на капацитета на помещенията /местата на обектите, съответно мероприятията и броят на допусканите лица в съответните помещения, може да не се прилагат при конкретно предвидени условия, а именно:

100% от персонала е ваксиниран или преболедувал от COVID-19 или разполага с отрицателен резултат от проведено преди влизане в обекта изследване, удостоверяващо валидни документи за ваксинация, като преболедуването или изследването е в смисъла на Заповед № РД-01-733/27.08.2021 г. на министъра на здравеопазването; ръководителят на обекта на мероприятията е взел решение и е създал необходимата организация за допускане в обекта само лица, които са ваксинирани или преболедували, удостоверяващо с валидни документи за ваксинация или преболедуването по смисъла на Заповед № РД-01-733/27.08.2021 г. на министъра на здравеопазването,

или предоставят отрицателни резултати от проведено до 72 часа преди влизане в обекта изследване по метода на полимеразно верижна реакция за COVID-19 или бърз антигенен тест /до 48 преди влизане в обекта/, удостоверяващо с валидни документи съгласно Заповед № РД-01-733/27.08.2021 г. на министъра на здравеопазването.

В последствие, със Заповед № РД – 01 – 856/19.10.2021 г. на Министъра на здравеопазването на основание чл. 61, ал. 2, чл. 63, ал. 4 и ал. 11 и чл. 63в от Закона за здравето и чл. 73 от АПК и във връзка с Решение № 629 на Министерски съвет от 26.08.2021 г. са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 21.10.2021 г., без посочен краен период на действие, като министрите, съгласно функционалната си компетентност са задължени да дадат указания, след съгласуване с Министъра на здравеопазването, за прилагане на въведените с тази заповед мерки в контролираните от тях сфери и да създадат организация за изпълнението им.

Изрично в т. XI от заповед № РД – 01 – 856/19.10.2021 г. е посочено, че влиза в сила от 21.10.2021 г. и отменя Заповед № РД-01-748/02.09.2021 г. и всички въведени противоепидемични мерки в отделните области.

Също така, с последваща заповед № РД-01-890 от 03.11.2021 г. министърът на здравеопазването е отменил и своя заповед № РД-01-856 от 19.10.2021 г., с действие до 30.11.2021 г., считано от 04.11.2021 г. В т. X. на новата заповед изрично е посочено, че с нея се отменя процесната с изключение на т. I, 7 – 10, които се прилагат до 07.11.2021 г.

Жалбата срещу Заповед № РД-01-748/02.09.2021 г. на Министъра на здравеопазването е подадена на 08.09.2021 г. чрез ответния орган.

Обявление за подадената жалба, като насочена срещу общ административен акт, е направено на таблото на АССГ на 08.10.2021 г., както и на страницата на ВАС и в ДВ.

При така установените факти, настоящия тричленен съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РД-01-748/02.09.2021 г. на Министъра на здравеопазването, с която са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 07.09.2021 г. до 31.10.2021 г., в частта

по т. 23, предвиждаща изключения от въведените с т.1, 3, 7, 8, 9, 12 и 13 мерки.

Жалбата е насочена срещу годеи за оспорване административен акт, тъй като заповедта съдържа своя разпоредителна част, материализираща волеизявление на държавен орган, с което се създават задължения и непосредствено се засягат права и интереси на гражданите на Р. България. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорването на общия административен акт, тъй като жалбоподателят е сред адресатите на оспорената заповед, която има действие на територията на цялата страна. С т. 23 от заповедта са въведени изключения от ограничителните мерки, които обективно имат засягащо адресатите си действие, тъй като създават изключения от общите противоепидемични мерки и създават възможност за нееднакво третиране на гражданите, с оглед техния ваксинационен статус. Относно правния интерес също така, е налице произнасяне на ВАС с определение № 944/02.02.2022 г., постановено по адм.д. № 669/2022 г. по описа на ВАС, VI отд.

Жалбата е подадена в срока за оспорване на общите административни актове по чл. 179 АПК и пред компетентния, съгласно специалната подсъдност, разписана в чл. 63, ал.10 ЗЗ, съд.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По съответствието на заповедта с процесуалния закон.

Оспореният общ административен акт е издаден от компетентен административен орган - министър на здравеопазването. Компетентността на органа произтича от чл.63, ал.4 ЗЗ. Съгласно посочената норма, при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

С решение на Народното събрание от 13.03.2020 година, по предложение на Министерския съвет, на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020 г. до 13 април 2020 г. /ДВ, бр.22/20 година/. С последващи решения на Министерския съвет извънредното положение е удължавано, предвид епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, като с решение № 629/26.08.2021 г. на МС се удължава обявената извънредна епидемична обстановка на територията на Р. България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 за периода 01.09.2021 г. – 30.11.2021 г. Съгласно чл. 73 АПК, на който се позовава министърът за издаването на процесната

заповед, когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му. В случая не съществува съмнение, че предпоставките на чл. 73 АПК са осъществени, тъй като към момента на издаването ѝ е налице обявено с акт на Народното събрание извънредно положение, в последствие извънредна епидемична обстановка, поради епидемия от силно заразна болест /COVID-19/, поради което и неспазването на нормите на чл. 66 АПК за уведомяване за предстоящо издаване на общ административен акт и чл.69 АПК за обезпечаването на участието на заинтересованите лица в производството, не обосновават порок на административнопроизводствените правила.

Процесната заповед е постановена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Разпоредителната воля на органа е ясно обективизирана и е посочено правното основание за нейното издаване, както и фактически съображения за нейното издаване.

Въведените с т. 23 от процесната заповед условия, представляват изключения от въведените с т.1, 3, 7, 8, 9, 12 и 13 противоепидемични мерки.

Както изрично е посочено в оспорваната заповед, същата е издадена по Предложение на Главния държавен инспектор от 30.08.2021 г., поради което и мотивите, изложени в предложението се считат за такива по оспорвания акт. В т.3.2 от предложението се съдържа обосновка относно целесъобразността на използването на въведения вече т.нар. зелен /санитарен/ паспорт /100% от персонала и посетителите да са ваксинирани, преболедували или с отрицателен резултат от проведен Р. или бърз антигенен тест, удостоверено с необходимите документи/ като алтернативен вариант на предвидените в плана мерки. Посочено е, че това изключение е целесъобразно с цел намаляване на негативните последици от ограничителните мерки върху бизнеса. Мотиви за изключения от съответните мерки се съдържат и в т. 3.3, т. 3.4, т.3.5, т. 3.6 и т.3.7, като алтернатива на съответните мерки. Според Главния държавен здравен инспектор, мерките са базирани на препоръки и насоки на Световната здравна организация и Европейския център за превенция и контрол на заболяванията. А изключенията са целесъобразни предвид наличното официалното приложение на България за сканиране и валидиране на D. G. C. – COVID C. BG.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че при издаване на оспорвания административен акт не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По съответствие с материалния закон.

В Конституцията на Република България е постановен като основен принцип, че държавата закриля здравето на гражданите. Според чл. 52, ал. 3 от Конституцията, държавата е длъжна да закриля здравето на гражданите. Това изисква от нея изпълнение на позитивни задължения за защита на хората срещу смъртоносни заболявания и произтичащите от тях страдания. То е закрепено и в чл. 11 от Европейската социална харта /ревизирана/, според който държавите трябва да демонстрират способността си да се справят с инфекциозните заболявания чрез механизми за докладване и уведомяване за болести и като вземат всички необходими

извънредни мерки в случаи на епидемии. Основната правна уредба, регулираща обществените отношения, свързани с опазването на общественото здраве на гражданите се съдържа в Закона за здравето. В чл. 3, ал. 1 е регламентирано, че държавната здравна политика се ръководи и осъществява от Министерския съвет. В чл. 63 ЗЗ са посочени целите за закрила на живота и здравето, даващи основание за обявяване на извънредна епидемична обстановка. Целите за закрила на живота и здравето, посочени в чл. 63 ЗЗ, даващи основание за обявяване на извънредна епидемична обстановка, предполагат предприемане на действия от изпълнителната власт на високо равнище на закрила. Предвид специфичния обект на тази закрила – живота и здравето на гражданите, конкретните мерки за нейното осигуряване следва да се основават на научни факти и всяко ново тяхно последващо развитие. В посочената разпоредба е предвидено, че при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. Извънредна епидемична обстановка по ал. 1 се обявява за определен период от време с решение на Министерския съвет по предложение на министъра на здравеопазването въз основа на извършена от главния държавен здравен инспектор оценка на съществуващия епидемичен риск /ал.2/. Непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите по ал. 1 е налице, когато при извършване на оценката по ал. 2 се констатира, че заразната болест по чл. 61, ал. 1 /в условията на алтернативност/: 1. е причинена от патоген с висок епидемичен потенциал (инфекциозност на причинителя, висока смъртност, множествен път на предаване или здраво носителство) и/или източникът, механизмът и пътят на предаване са необичайни или непознати, или 2. представлява сериозна опасност за общественото здраве, дори когато броят на установените случаи при човека е малък, или 3. може да затрудни или да забави мерките за контрол на общественото здраве, включително поради липса на лечение и/или ваксина и/или наличие на многобройни огнища и други, или 4. е с ниско имунизационно покритие на населението, или 5. е необичайна за региона, сезона или населението, или 6. протича по-тежко от очакваното, има по-висока заболяемост и/или смъртност или е с необичайни симптоми, или 7. поставя в риск уязвими или рискови групи от населението (деца, възрастни хора, бежанци, лица с имунен дефицит и/или с хронични заболявания и други), или 8. има регистрирани случаи сред медицински специалисти. В §1, т.45 от ДР на ЗЗ се съдържа легална дефиниция за понятието „извънредна епидемична обстановка по чл. 63, ал. 1“ – такава е налице при бедствие, предизвикано от заразна болест, което води до епидемично разпространение с непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, предотвратяването и преодоляването на което изисква извършване на повече от обичайните дейности по защита и опазване живота и здравето на гражданите.

Пропорционалността /забраната за прекомерност/ е изискване на принципа на правовата държава. Според това изискване ограничаването на правата е съразмерно средство за постигане на определена цел, когато не се надхвърля степента на допустимото му ограничение, съизмерено със значимостта на защитавания интерес, и когато няма необосновано спрямо защитата на други конституционни ценности разширяване на основанията за допускане на ограничения на правата на гражданите. Степента, в която е допустимо ограничаването на правото, е в зависимост от значимостта на интереса, преценен като също подлежащ на конституционна закрила

дотогава, че да позволява изключение /Решение № 7 от 1996 г. по к. д. №1/1996 г./.

По естеството си преценката за пропорционалност е винаги конкретна. Във всеки отделен случай съотношението може да бъде различно и не може да бъде дефинирано по пътя на абстрактното тълкуване. Задължително е обаче, съобразно принципа на пропорционалност, това ограничение да е съразмерно на преследваната цел, а не да надхвърля необходимото за нейното постигане /Решение № 12/1997 г. по к. д. № 6/1997 г., Решение № 14/2014 г. по к. д. № 12/2014 г./.

К. съд е имал възможност да изясни някои от съществените въпроси, които възникват в практиката, а и в конституционноправната доктрина, във връзка с балансирането на влизашите в конфликт основни права. В Решение № 8 от 2019 г. по к. д. № 4/2019 г. съдът приема, че: „По естеството си балансирането е дейност по анализ и оценка, която се извършва случай по случай и се утвърждава като подход на съдилищата, които са точният форум за разрешаване на колизия между правата. Това не е дейност по организиране на правила за разрешаване на бъдещи конкретни случаи на напрежение между основните права, подходящи да бъдат универсално прилагани с оглед на една твърда йерархия на интереси и принципи. При балансирането се дава превес на интереси при конкретни обстоятелства и съдебни изисквания, поради което не се установяват сигурни и постоянни правила, а точно обратното – те подлежат на промяна.“ К. съд подчертава, че не би могло отнапред да бъде определено с какви темпове ще се развива една заразна болест, нито доколко ефикасни ще са средствата на медицината за нейното противодействие.

Общозвестен факт е, че още през февруари и март 2020 г. от Съвета на Европа и Световната здравна организация са постановявани актове, с които се признава, че широкото разпространение на нови заразни болести като COVID-19 е потенциална заплаха за здравето в световен мащаб, а взрива на заболяването е определен като "спешна ситуация за общественото здраве с международно значение" (в този смисъл Заключения на Съвета относно COVID-19 (2020/С 57/04), "Подготовка на работното място за COVID-19" от 27.02.2020 г. на С.). Държавите имат общо задължение съгласно Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /Конвенцията или ЕКПЧ/ да предприемат адекватни мерки за защита на населението от разпространение на COVID-19. Член 2 от ЕКПЧ уреждащ правото на живот е една от най- фундаменталните разпоредби на Конвенцията. Това право е неотменимо. Член 2 ЕКПЧ задължава държавите да установят законодателна рамка и да прилагат регулаторни рамки за опазване на живота /L. de S. F. срещу П., решение на Голямата камара от 19 декември 2017 г./.

Регулаторните задължения по член 2 изискват правителствата да прилагат регулаторни рамки, за да се гарантира въвеждането и спазването на подходящи насоки и процедури за здравословни и безопасни условия, за да се предотврати разпространението на COVID-19. Тези насоки могат да съдържат съвети за осигуряване на социално дистанциране, да изискват поставянето на разделителни предпазни прегради, там където хората са в непосредствена близост или да направят задължително носенето на лицеви маски на определени места. Като алтернативна възможност в зависимост от равнището на риск може да се счита за необходимо местата, където хората са в непосредствена близост се затворят или да се ограничи достъпа до тях, ако не може да се организира оставането им отворени, без да представляват заплаха за човешкия живот.

В конкретния казус, с оглед оспорената част от заповедта, спора се свежда до това дали въведените с т. 23 от заповедта изключения поставят в неблагоприятно

положение гражданите, които не желаят да се ваксинират, или пък да правят Р. или бърз антигенен тест. Действително, при избухването на пандемията от COVID-19 и в света, и у нас има малко научни изследвания, въз основа на които да се вземат решения как да се отреагира за защита живота и здравето на хората. Вярно е, че в началото на пандемията експертите споделят различни мнения за ползата от ваксините, както и поради краткия срок на тяхното изпитване, не е ясно какви са техните странични действия. В последствие, и към момента на издаване на процесната заповед, в някои държави от ЕС ваксинацията е задължителна за определени рискови групи граждани. Световната здравна организация приема, че ползите от ваксините са много повече, в сравнение с негативните последици от тях.

Тъй като страната ни се намира в условията на извънредна епидемична обстановка, в един доста дълъг период от време, през който действат редица противоепидемични и ограничителни мерки. В този период и за избягване струпването на множество хора на едно място, заведения, театри и други публични места, са или изцяло затваряни, или работят с намален капацитет. Т.е., търпят се загуби от тези ограничения. В този смисъл, и след появата на ваксини против COVID-19 и след установяване, че след преболедуване се придобива имунитет срещу вируса, държавата търсейки баланс между интересите на отделни групи граждани, от една страна въвежда противоепидемични мерки, а от друга предвижда изключения от тях. Поради това и въвежда т.нар. зелен /санитарен/ паспорт. Наличието на такъв паспорт предполага или ваксиниране, или преболедуване от COVID-19, както и наличие на направен съответно до 72 часа Р. или до 48 бърз антигенен тест. Тези изключения съдът приема като пропорционално засягане на правата на гражданите, с цел търсене на баланс между отделните групи интереси. Не е възможно да се даде приоритет на никой конкретен интерес. Българските здравни власти са следвали препоръките, огласени в съобщенията от Европейския център за превенция и контрол на заболяванията, като са дали възможност на гражданите да избират от една от три възможности, дали да се ваксинират, или да направят един от двата вида тестове, с които да удостоверят отрицателен резултат. Невъвеждане на такива изключения означава, че ще останат важещи само ограничителните мерки и правата на гражданите отново ще бъдат засегнати.

Правото на труд на жалбоподателя не е засегнато, тъй като изключенията, предвидени в т. 23 от заповедта касаят само посочените в т.1, 3, 7, 8, 9, 12 и 13 мерки, в които не са включени работните места в отделни частноправни субекти. Посочените мерки визират обществени сгради и мероприятия, като езикови центрове, семинари, симпозиуми, кина, театри, музеи, галерии, спортни мероприятия, фитнес зали и др. подобни. Правилата, уреждащи работните места са обект на последваща регламентация в заповедта и същата не е обхваната от предвидените изключения, които жалбоподателя оспорва.

При съобразяване на гореизложеното, съдът обуславя извод, че въведените с процесната заповед мерки и съответно изключенията от тях, оспорвани от жалбоподателя в настоящото производство, са материално законосъобразни и не са доказано прекомерни спрямо конкретната обективна обществена ситуация към момента на въвеждането им, от една страна, и конкретните факти спрямо жалбоподателя, изтъкнати от него с жалбата до съда, от друга.

Предвид това, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не се дължат разноски.

Ответникът не претендира такива, поради което не следва да му се присъждат.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, IV тричленен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от В. Л. Ш., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед № РД-01-748/02.09.2021 г. на министъра на здравеопазването, с която са въведени временни противоепидемични мерки на територията на Р. България, считано от 07.09.2021 г. до 31.10.2021 г., в частта по т. 23, предвиждаща изключения от въведените с т.1, 3, 7, 8, 9, 12 и 13 мерки.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.